

Bir Aşk Şiiri – Octavio Paz

UN POEMA DE AMOR

¿Por qué tocas mi pecho nuevamente?
Llegas, silenciosa, secreta, armada,
tal los guerreros a una ciudad dormida;
quemas mi lengua con tus labios, pulpo,
y despiertas los furiosos, los goces,
y esta angustia sin fin
que enciende lo que toca
y engendra en cada cosa
una avides sombría.

El mundo cede y se desploma
como metal al fuego.
Entre mis ruinas me levanto,
solo, desnudo, despojado,
sobre la roca inmensa del silencio,
como un solitario combatiente
contra invisibles huestes.

Verdad abrasadora,
¿a qué me empujas?
No quiero tu verdad,
tu insensata pregunta.
¿A qué esta lucha estéril?
No es el hombre criatura capaz de contenerte,
avides que sólo en la sed se sacia,
llama que todos los labios consume,
espíritu que no vive en ninguna forma
mas hace arder todas las formas
con un secreto fuego indestructible.

Pero insistes, lágrima escarnecida,
y alzas en mí tu imperio desolado.

Subes desde lo más hondo de mí,
desde el centro innombrable de mi ser,
ejército, marea.
Creces, tu sed me ahoga,
expulsando, tiránica,
aquello que no cede
a tu espada frenética.
Ya sólo tú me habitas,
tú, sin nombre, furiosa sustancia,
avides subterránea, delirante.

Golpean mi pecho tus fantasmas,
despiertas a mi tacto,

BİR AŞK ŞİİRİ

Neden yine dokunuyorsun göğsüme?
Geliyorsun sessizce, gizlice, silahlı,
tıpkı uyuyan bir kente dalan savaşçılar gibi:
dilimi yakıyorsun dudaklarınla, ahtapot,
uyandırıyor sun öfkeleri, ihtirasları,
hiç bitmeyen kederi
dokunduğunu yakan
herşeyde bir tür karanlık
arzu yaratan.

Dünya yeniliyor ve çöküyor
tıpkı ateşteki demir gibi.
Yıkıntılarımdan doğruluyorum,
yalnız, çıplak, tüylerini dökmüş,
sessizliğin o kocaman kayasında,
tek başına dövüşen bir savaşçı
görünmez ordulara karşı.

Ey yakıcı gerçek,
Beni sürüklüyorsun nereye?
İstemem senin gerçeğini,
senin o duyarsız suâlini.
Bu kısır kavganın ereği ne?
İnsan denen yaratık taşıyamaz seni,
yalnızca susuzlukta doyan hırs,
tüm dudakların tükettiği alev,
hiçbir biçimde yaşamayan ruh
ama yandırıyor tüm biçimleri
yokedilmez ateşin gizemiyle.

Fakat ısrar ediyorsun, ey küçümsenen gözyaşı,
o yıkık saltanatını yükseltmek içimde.

Yukarı tırmanıyorsun en derinliklerimden,
varlığımın adsız merkezinden,
ey ordu, ey gelgit, med - cezir.
büyüyorsun, beni boğuyor susuzluğun,
kovarak dışarıya, susuzluk zalim tiran,
o ki boyun eğmez
senin çılgın deli kılıcına.
Yalnız sen oturuyorsun içimde,
sen ki, adsız, öfkeli özdek,
çıldırta ihtiras yeraltında.

Göğsümü dövüyor senin hayallerin,
dokunma duyumu uyarıyorsun,

hielas mi frente
y haces proféticos mis ojos.

Percibo el mundo y te toco,
sustancia intocable,
unidad de mi alma y de mi cuerpo,
y contemplo el combate que combato
y mis bodas de tierra.

Nublan mis ojos imágenes opuestas,
y a las mismas imágenes
otras, más profundas, las niegan,
ardiente balbuceo,
aguas que anega un agua más oculta y densa.
En su húmeda tiniebla vida y muerte,
quietud y movimiento, son lo mismo.

Insiste, vencedora,
porque tan sólo existo porque existes,
y mi boca y mi lengua se formaron
para decir tan sólo tu existencia
y tus secretas sílabas, palabra
impalpable y despótica,
sustancia de mi alma.

Eres tan sólo un sueño,
pero en ti sueña el mundo
y su mudez habla con tus palabras.
Rozo al tocar tu pecho
la eléctrica frontera de la vida,
la tiniebla de sangre
donde pacta la boca cruel y enamorada,
ávida aún de destruir lo que ama
y revivir lo que destruye,
con el mundo, impasible
y siempre idéntico a sí mismo,
porque no se detiene en ninguna forma
ni se demora sobre lo que engendra.

Llévame, solitaria,
llévame entre los sueños,
llévame, madre mía,
despiértame del todo,
hazme soñar tu sueño,
unta mis ojos con aceite,
para que al conocerte me conozca.

donduruyorsun alnımı
gözlerimi kâhinleştiren.

Dünyayı algılıyor ve dokunuyorum sana,
ey dokunulmayan özdek,
ey gönlümün ve bedenimin birliği,
yaptığım kavgaları gözlemliyorum
toylarımı düğünlerimi yeryüzündeki.

karşıt imgeler puslandırıyor gözlerimi,
aynı imgelere
karışır başka imgeler, derin,
yadsırlar ateşli kekelemelerle,
en gizli en yoğun suları basıyor seller.
sessizlik ve devinim, ikisi de bir,
senin o nemli alacakaranlığında.

Direniyor, galip gelmişlikle,
çünkü sen varsın diye varım ben,
ağzım ve dilim var oldular
senin varlığını söylemek için
senin sırlı hecelerin var ya, dokunulmaz
despotik sözlerin var ya,
gönlümün özdeğidir o.

Ancak bir düşün sen,
ama sende düş görür tüm dünya
senin dilsizliğindir sözlerinde konuşan.
Senin göğsüne dokununca
dokunurum yaşamın sınırına,
kandökümünün alacakaranlığı
orda andıçer zalim ve sevdalı ağız,
sevdiği şeyi mahvetmeye hırslıdır hattâ
ve yeniden can vermeye yok ettiği şeye,
acunla birlikte, vurdumduymaz
hep tıpatıp aynıdır kendisiyle,
çünkü durak vermez hiçbir biçimde
ne de geciktirir gücünü yarattığına.

Götür beni, yapayalnız,
götür beni düşler arasında,
götür beni, anneciğim,
herşeyden uyandır beni,
ve senin rüyânı gördür bana,
ov gözlerimi kutlu yağla,
öyle ki beni tanısın seni tanıyınca.

Yazan: **Octavio PAZ**

İspanyolcadan Türkçeye Çeviren: **A.Cengiz BÜKER**